సయొనారా

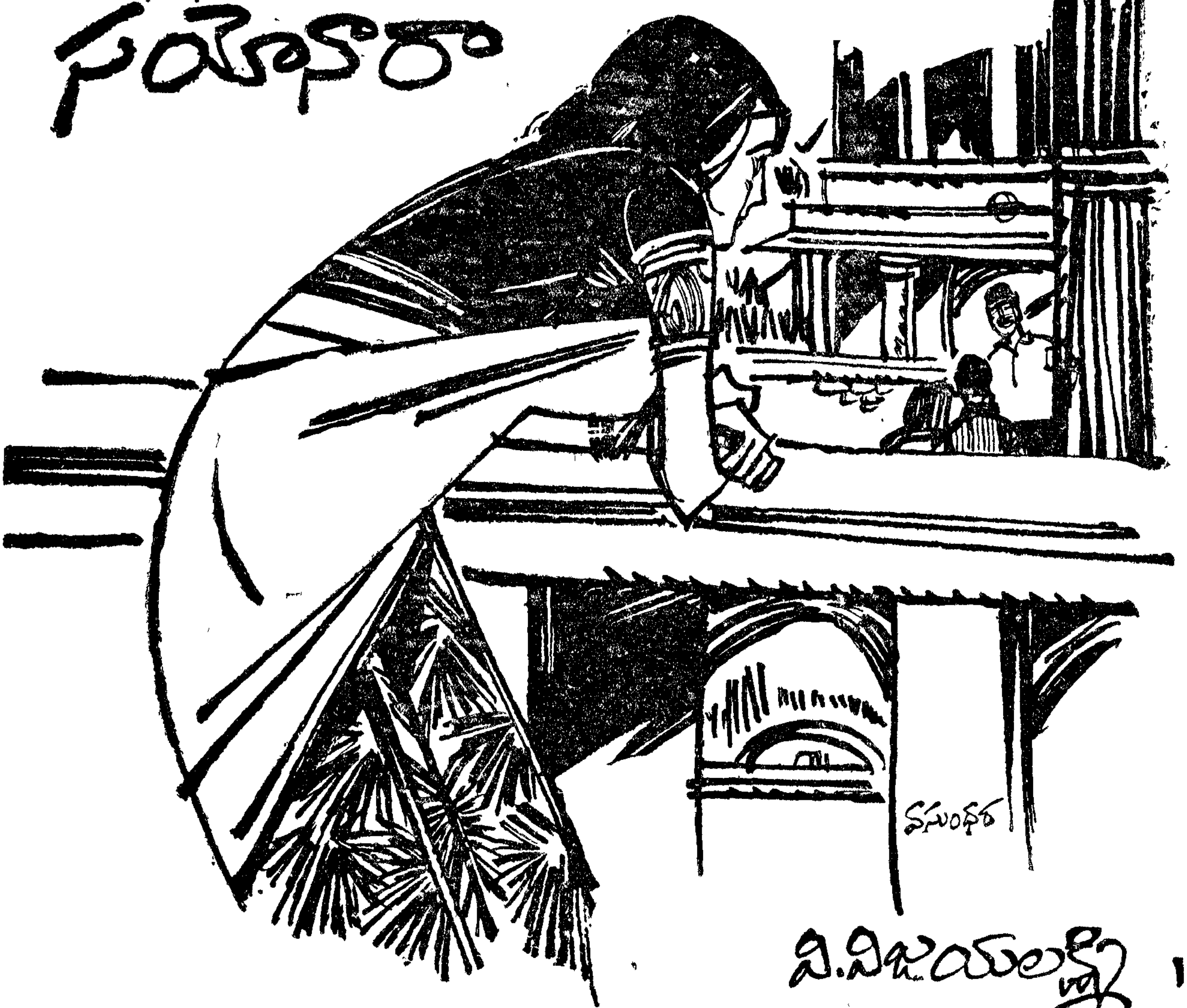

వి. విజయలక్ష్మి

''సురేఖా, గేటువేసి మరీపో. ఆవులు లోపలికొచ్చి చెట్లు తినేస్తే, సాయంత్రం వచ్చి మామీద కారాలు మిరియాలు నూరక'', తల్లి కంఠం ఖంగుమని మ్రోగుతున్నా వినిపించుకోకుండా పరుగెత్తింది సురేఖ కాలేజీకి. అబ్బ! తొమ్మిదిన్నరకల్లా కాలేజి గేటుదగ్గర ఉండాలి తను. అప్పుడే తొమ్మిది ఇరవై అయింది! గబగబాఅడ్డదారమ్మట నడుస్తోంది సురేఖ. దూరంగా తారురోడ్డు పచ్చటి పైర్ల మధ్యనుండి కనబడుతోంది. నల్లటి త్రాచుపాములా నీలాకాశంలో తెల్లటి మబ్బులు పరుగెడుతున్నాయి. ''ఓనీల్ గగన్‌కే దీవానే, తూ ప్యార్ వ మేరా పహచానే.........'' పాడుకుంటూ నడుస్తోంది సురేఖ. మబ్బురంగు పట్టు పరికిణీ యొక్క నల్లటి బోర్డర్ [illegible] లాగి గట్టెక్కింది సురేఖ. ఒక్క నిముషం అలాగే నిల్చుని తమ కాలేజీ సౌందర్యాన్ని తిలకించ సాగింది. ఢిల్లీలో అధునాతనమైన కాలనీల్లో కైలాశ్ కాలనీ ఒకటి. దాని ప్రక్కనే అధునాతనమైన కాలేజీల్లో 'లేడీ శ్రీరామ్‌కాలేజ్ ఫర్ వుమెన్!', మధ్యన పచ్చటి పైరు! ఇలాంటి దృశ్యం ఢిల్లీలో కనబడడం అరుదే!

''హల్లో! అలా నిలబడ్డావేమిటి? పద'' అంటూ ఉష వచ్చింది. ''ఆ! పద'' అని సురేఖ నడిచింది కాలేజీ ఆవరణలోకి. గేటు దగ్గర చుట్టూ చూసింది. మీనా ఇంకా రాలేదు. తెల్లగా సన్నంగా ఉంటుంది జపాన్ నుండి వచ్చిన మీన. ఆ హైహీల్డు బూట్లు టక టకలాడిస్తూ నడుస్తూ వుంటే, ఆ స్కర్ట్ వూగుతూంటే ఎంతో బాగుంటుంది. మీనా లేకపోతే ఒక్క క్షణంకూడా గడవదు రేఖకు.

''ఏలోకంలో వున్నావు?'' ఉష కుదుపుతూ మాట్లాడేస్తోంది. ఇంకా కొంత మంది అమ్మాయిలు కనబడ్డంతో ఉష వెళ్ళిపోయింది. మేడమీద క్లాసురూంలో బుక్స్‌పెట్టి, పర్సు, ప్రేయర్ బుక్కూ తీసుకుని కారిడర్ లోకి వచ్చిన సురేఖ గతుక్కుమంది! ''అదో మీనా వస్తోంది. అబ్బ వచ్చేసింది!'' గబగబా మెట్లు దిగుతూ జారిపోబోయింది సురేఖ. ''హలో రేఖా! గుడ్‌మార్నింగ్.'' ''హాయ్, గుడ్ మార్నింగ్'' అంటూ మీనా చెయ్యిపట్టుకుంది. ఇద్దరూ కలిసి ఆడిటోరియమ్‌లోకి వెళ్ళారు. ప్రేయరు మొదలయింది. ఇద్దరూ ఒక ప్రక్కగా నిల్చున్నారు. సురేఖ మీనానే చూస్తోంది. అబ్బ! అచెక్కేసిన స్కర్టు ఎంత బాగుందో

ఆ టెరిలిన్ బ్లవుజు చేతులు పైకి మడిచింది. అన్నయ్యా షర్టు చేతులు అలాగే మడుస్తాడు. మెడలో సన్నటి బంగారం గొలుసు. లాకెట్‌లాగా వేళ్ళాడుతున్న స్క్వేర్ వాచీ. ఓహ్! జపాన్‌లో ఎన్ని దొరుకుతాయో! చక్కగా బొమ్మలా ఉండొచ్చు. ఆలోచనల్లో ఎప్పుడు క్లాసుకి వచ్చిందో తెలియలేదు.

"యస్, సురేఖా. యూ డూ దిస్ సమ్ ఆన్ ది బోర్డ్" అని మేడమ్ పిలుస్తూంటే జంకుతూ వెళ్ళింది సురేఖ. చాక్‌పీసు తీసుకుని రాస్తోంది. "వై ఈక్వల్‌టూ త్రీ కాస్ ఎక్స్. డి వై బై డి ఎక్స్ ఈక్వల్‌టూ......."

"అబ్బ ఎంతచక్కంగా రాస్తోంది. నైలాన్ జార్జెట్ వోణీ తుఫాను గాలికి రెపరెప లాడుతోంది. రెండు జడలూ పైకి కట్టిన రెండు నీలం రిబ్బన్లూ దబ్బుగా ఉన్న సురేఖ ఎంత బాగుందో" ఆలోచిస్తున్న మీనా ఉలిక్కిపడింది. అందరూ నవ్వుతున్నారు. మేడమ్ ఇంకో లెక్క మీనాని చెయ్యమంది. బోర్డు దగ్గరకు వెళ్ళే చెయ్యడంరాలేదు. మేడమే చేసి చూపించింది.

మధ్యాహ్నం ఎక్కడ వెదికినా కనబడలేదు మీనా. చప్పున జ్ఞాపకం వచ్చింది. కాలేజీ వెనకాల ఆవరణలో కూర్చుంటారు ఇద్దరూ అప్పుడప్పుడూ. ఉష ఆశా పిలుస్తున్నా వినిపించుకోకుండా పరుగు తీసింది సురేఖ.

"ఓ మీనా! ఏమయింది?" దూరంగా కూర్చుని ఏదో ఆలోచిస్తున్న మీనా రేఖ పిలుపుతో త్రుళ్ళిపడి అటు చూసింది "మరి ఇవాళ ఈ మౌన వ్రతం ఎందుకు? వెధవది, ప్రొద్దుటి నుండి ఒక్కపీరియడూ ఖాళీలేదు. అందుకని నీతో మాట్లాడలేదు. 'లైబ్రరీలో వెతికి, ఇక్కడ ఉంటారేమో మహారాణి గారు అని వచ్చేను.'

"కనిపించాగా? మరి వెళ్ళిపోవచ్చు". "ఏం? ఏమిటి సంగతి. లెక్కలురాలేదనేనా ఈ కోపం?"

"అవును ఈలెక్కల ఆనర్సు ఎందుకు తీసుకున్నానా అనుకొంటున్నాను".

"మారేం ఫరవాలేదు. రెండుసార్లు చేస్తే అవే వస్తాయి. మరి పద".

"నేనేం రాను. నువ్వెళ్ళు." "అయ్యో! ఇంచక్కటి అమ్మాయిని ఒంటరిగా వదిలి వెళ్ళిపోవడమే?"

"మరేం. ఎత్తుకు పోవడానికి ఇదేం కోఎడ్యుకేషన్ కాలేజీకాదుగా. అంతగా కావలిస్తే నన్ను మోసుకెళ్ళే శక్తివున్న ఏ అమ్మాయో రావాలి.!"

"అలాగా! అయితే నేనేవచ్చాననుకో. సరే పద. కోకాకోలా తాగుదాం. దాహం వేస్తోంది."

"యస్, లెట్ అజ్ గో".

"సాయంత్రం యింటికి వెళ్తూంటే "ఏమిటి, అంత సీరియస్‌గా ఆలోచిస్తున్నావు?" అనడిగింది మీనా.

"ఏంలేదు. నిన్ను ఎప్పుడు మోసుకుపోదామా అనుకుంటున్నాను" అందిరేఖ చిలిపిగా. "అయితే రేపు ఫ్రెషర్స్ పార్టీకదా. సాయంత్రం వరకు ఫ్రీగా ఉంటాం. అప్పుడొస్తాను."

"వెరీ గుడ్. సయోనారా.....!"

"ఓకే. సయోనారా......"

* * *

"వదినా, వదినా......"

"అదో తుఫాన్ మెయిల్ వచ్చేసింది. అందరూ దార్లోంచి తప్పుకోండి" అంటూ ప్రత్యక్షమయింది సరళ కాఫీకప్పుతో. పుస్తకాలు టేబిలు మీదకు గిరవాటేసి "వదినా, ఇలా ఉంటే లాభంలేదు. ఇల్లంతా నీటుగా సర్దాలి. కారప్పూస, స్వీట్స్ మీకు వస్తే......అబ్బే మీరేం చెయ్యలేరు. అమ్మా ఓ అమ్మా......"

"ఏమిటే అగోల...? ఏ రాజకుమారుడొస్తున్నాడు?" అంటూ ప్రసాద్ వచ్చేడు! "కాదు రాకుమార్తె —మా మీనావస్తోంది రేపు. వదినా మా అన్నయ్య ఆంధ్రప్రదేశ్ అంతా గాలించి మీలాంటి అప్సరసని ఎంచుకున్నాడని మురిసి పోవద్దు. మీనాని చూస్తే మీరే కాదు అన్నయ్య కూడా మూర్ఛ పోతాడు. జపాన్‌నుండి వచ్చిన అమ్మాయి ఎంత స్మార్ట్‌గా, డెలికేట్‌గా ఉంటుందో చూద్దురుగాని"

* * *

ఒకరోజు.

మేడమీద కారిడర్‌లో నిలబడి మీనా కోసం నిరీక్షిస్తోంది రేఖ. క్రిందని దూరంగా గేటు దగ్గర కార్లు వచ్చి పోతున్నాయి, స్టూడెంట్స్‌ని వదిలి పెట్టి. "అదో మీనా" అనుకుంది. కానీ ఆమె ఒక కారుని ఆనుకొని ఇంకెవరితోనో మాట్లాడుతోంది. నల్లటి పాంటు, తెల్లటి సెలిక్ షర్టు వేసుకున్న పొడుగ్గా ఉన్న వ్యక్తి ఎవరో తెలియలేదు. రెండునిమి షాలయాక మీనా స్కర్ట్ ఊపుకుంటూ గేటుదాటి లోపలికి వచ్చింది. తను కన బడకుండా తప్పుకుంది సురేఖ. "అబ్బ ఎవరో అది? ఇంతచనువుగా ఉన్నా, మీనా నాకీ విషయం చెప్పలేదే?" అనుకుంది. క్లాసులో పుస్తకాలు పెడుతున్న మీనా చేతిలో ఒక నవల కనబడింది. దానిమీద "విజయ్.సి" అని రాసుంది.

"ఎవరిదిమీనా?" అనడిగింది రేఖ, "మా కజిన్ బ్రదర్‌ది" అని చెబుతున్న మీనా రేఖ కళ్ళల్లోని తీవ్రతను, చిలిపి తనాన్ని చూసి నివ్వెరపోయి "రేఖా" అంటూ నవ్వేసింది.

* * *

"రేఖా! ఒక లెటర్ నీకు" అంటూ ఒక నీలం కవర్ని అందించింది సరళ. చదువుదామని ఆత్రుతగా కవరు విప్పుతూ లాన్‌లోకి పోబోతున్న రేఖని "ఇక్కడే చదవకూడదూ? అంత తొందరెందుకు? శ్రీవారు రాసే ఉత్తరాలన్ని ఇలాగే ఎవరికీ కనబడకుండా చదువుకుందువు గానిలే" అని సరళ ఎగతాళి చేసింది. ఏమీ వినిపించుకోకుండా చదవ సాగింది రేఖ. అది రీటా వ్రాసింది. స్కూలు వదిలి ఏడాదయింది. ఒక్కసారైనా వ్రాయలేదు.

"మర్చిపోయావా?" అనడుగుతోంది పిచ్చి రీటా. స్కూల్లో ఎప్పుడూ కలిసితిరిగే వాళ్ళు. చటుక్కున మర్నాడు టెస్ట్ ఉందని గుర్తుకొచ్చి హడావుడిగా గదిలోకి వెళ్ళింది.

* * *

"హమ్మయ్య! అన్నిరైటే." అనుకుంటూ నిలబడ్డ రేఖని "ఎలా చేసేవు?" అనడుగుతూ వచ్చింది మీనా. "అబ్బే అంతబాగా చెయ్యలే" దంటూంటే చేతిలోని పుస్తకం తీసుకుంది మీనా ఆన్సర్లు చూద్దామనీ. పుస్తకం తిరగేస్తూంటే నీలంకవరు క్రింద పడింది. గబుక్కున తీసుకుంది సురేఖ. దాంతో మీనా రేఖ చెయ్యిపట్టుకుని లాన్‌లోకి తీసుకెళ్ళి సావకాశంగా కూర్చుని "ఇప్పుడు చెప్పు నీ కజిన్ బ్రదర్ పేరు. ఎందుకంత ఆశ్చర్య పోతావు? పట్టుబడి పోయావనా? ఆవేళ నన్ను అప్పుడో....." అంటున్నమీనామాటలు అర్థం అవలేదు రేఖకి. "ఎవరబ్బా? ఎప్పుడు వచ్చింది లెటర్? ఎక్కడమీట్ అవుతారు?.." అనడుగుతున్న మీనా అసహ్యంగా కనబడింది రేఖకి. "నిమోహం".

"వాట్?" "నథింగ్" అని ఏదో అనో

సయోనారా

నతో పడింది రేఖ. "బతికేను. దీనికి తెలుగు రాదు." అనుకుంటూ. మీనా పంజాబీ అమ్మాయి. తను నిప్పులు కడిగే బ్రాహ్మణ వంశంలో పుట్టింది. తనకు ఇలాంటి ఆలోచనలు ఎప్పుడూ రావే. మరి మీనా ఇలా అంటున్న దేమిటి? ఛ. మీనా ఎప్పుడూ ఇంతే. తను టోక్యోలో ఉన్నప్పుడు ఎందరో అబ్బాయిలతో స్నేహంట. అలాగే ఇక్కడ కూడా ఉన్నారు కాబోలు . భయమేసిందిరేఖకి.

సాయంత్రం యింటికి వచ్చేసరికి, "సరళా! ఇంకా తయారవలేదూ?" అంటున్న ప్రసాద్ కంఠం వినిపించింది. "వదినా ఏంచీర కట్టుకున్నావ" నంటూ రేఖ తన పీచ్ పింకు రంగు పట్టుపరికిణి, అదేరంగు రష్యన్ జార్జెట్ ఓణి తెచ్చి, "ఇవి కట్టుకో వదినా. ఎంత సన్నంగా ఉన్నావో నువ్వు!" జడవిప్పి ఆ ఉంగరాల జుట్టుని రెండు జడలుగా వేసిందిరేఖ. లాన్‌లోకి పరుగెట్టి, రెండు గులాబీలు తెచ్చి తలలో తురిమింది. "ఆడవాళ్ళు తయారయే సరికి, పొద్దు మణుగు తుందిట" అని ప్రసాద్ అంటూంటే సరళ కోపంగా రేఖవైపు చూసింది "అపాలజీ ఇచ్చుకో" అన్నట్టు. "ఒక్క నిమిషం అన్నయ్యా. వదిన్ని ఇప్పుడు గుర్తుపట్టగలవా?" అంటూన్న రేఖ బుగ్గమీద చిటికవేసి వెళ్ళి పోయారు ఇద్దరూ.

అన్నా, వదినా ఎంత చక్కని జంట అనుకుంటూ ఏదో ఊహాలోకంలో తేలిపోసాగింది రేఖ. అన్నయ్యలా ఉండాలి. మీనా లాంటి మేనర్సు ఉండాలి. అలాంటి ఫారిన్ రిటర్న్‌డ్ వ్యక్తినే పెళ్ళాడాలని అనుకుంది. లేక పెళ్ళియ్యేక పైదేశం పోతేనో? అంత అదృష్టమా తనకు? కాని మీనాని చూస్తుంటే, పైదేశం పోవాలనే కోరిక బలీయమై పోసాగింది.

* * *

దీపావళివచ్చింది. అక్కా, బావా కూడా వచ్చారు. ఇల్లంతా ముగ్గులతో కళకళ లాడుతోంది. రాత్రి దీపాలంకరణ అంతా రేఖదే. సరళ కాండిల్ వెలిగిస్తూంటే, ఆ వెలుగులో ప్రసాద్ ఆమె ముఖంచూచి ముగ్ధుడవుతున్నాడు. "వదినా, నీపని ఆ ఒక్క కాండిల్ వెలిగించడమే. నువ్వు దాన్ని వెలిగించే సరికి మిగిలిన వన్నీ ఆరి పోతాయి." రేఖ అంటూంటే సరళ సిగ్గుపడింది. లీల అక్కా పనీ అంతే అయింది. ఆఖరున పెద్ద ప్రమిదలో రెండువత్తులు వేసి వెలిగించింది రేఖ. దూర దేశాల్లో ఎక్కడో తనను వరించే మన్మథు డున్నాడని తలచుకుంటూ ఆరెండింటినీ ఒకటి చేసింది. నిశ్చలంగా దానివైపు చూస్తూంటే "రేఖా! ఇప్పుడు నువ్వు అక్కడ నిలబడి అయిదు నిమిషాలయింది తెలుసా?" అంది లీల వాచీ చూసుకుంటూ. రేఖ మనసంతా ఏదో మధుర భావనతో నిండి పోయింది.

* * *

మూడు దీపావళిలు కాలగర్భంలో కలిసి పోయేయి. ఇప్పుడు రేఖా, మీనా, ఉషా అందరూ ఎమ్మే ఫైనల్ ఇయర్ లో ఉన్నారు. అందరూ సీరియస్‌గా చదువుతున్నారు. ఢిల్లీ యూనివర్సిటీ ఎంతో ప్రశాంతంగా ఉంటుంది. చదువుకోడానికి లైబ్రరీ ఎంతో ప్రశాంతంగా లోకంలో ఉన్న జ్ఞానం అంతా అక్కడే పొందు పరచి నట్లుగా ఉంటుంది. అక్కడ కూర్చుని వ్రాసుకుంటూంటే గంటలు నిమిషాల్లో పాకిపోతాయి. ఒక్కోసారి చటుక్కున కలం ఆగిపోతుంది.

"ఇలా చదువు కుంటూ లెక్కలు వేయడమేనా పని? జీవితంలో తనకి ఇంకేంలేదా? ఎవరికోసం నిరీక్షిస్తోంది తను?" ఇలాసాగిపోతుంటాయి ఆలోచనలు. ఏదో ఆలోచించి వ్రాయ బోయిన రేఖ ఉలిక్కిపడింది. మీనా వచ్చి ఎదురుగా నిలబడింది. ఏమి టన్నట్టుగా చూసింది రేఖ. మౌనంగా రమ్మని సైగచేసింది. మీనా ఇద్దరూ లైబ్రరీ దాటి ఆవరణలోకివచ్చారు. మౌనంగా నడుస్తున్నారు. మీనా తనూ ఎంత సన్నిహితులైనా ఏదో ఒక అందమైన అడ్డు ఉంది ఇద్దరిమధ్యా. ఎవరూ హద్దుమీరి ప్రవర్తించరు. తను ఒకనాడు మీనా బాయ్ ఫ్రెండుని చూసింది. తరువాత ఎంతో తెలుసుకోవాలన్న కుతూహలం ఉన్నా కూడా ఏమీ అడగలేదు మీనాని. అలాగే మీనాకూడా ఎంత అందంగా సున్నితంగా ప్రవర్తిస్తుంది. ఆలనాడు తన ఏలం వసర్ని చూచి తప్పుగా అర్థం చేసుకుంది. మరి తను కూడా విడమర్చి చెప్పాలని ప్రయత్నించలేదు. ఏమనుకుందో ఏమో. కాని నాలుగు సంవత్సరాలుగా రోజూ కలుస్తున్నా ఇలాంటి విషయం ఎప్పుడూ ప్రస్తావించలేదు ఇద్దరూ. కాని ఇవాళ మీనా ఏదో గాభరాగా ఉన్నట్లు కనిపించింది రేఖకి. మీనా ఆగింది. రేఖ తలెత్తిచూసింది. ఎదురుగా ఒకవ్యక్తి నిల్చుని ఉన్నాడు. యూనివర్సిటీలో ఎక్కడో చూసినట్లనిపించింది. కాదు కాదు ఎన్నో ఏళ్ళయింది చూసి, అనుకుంది. ఇంతలో "హంబ్రాజ్ మై ఫ్రెండ్ విజయ్, షీఈజ్ మై డియరెస్ట్ ఫ్రెండ్ రేఖా!" అన్న మీనా పరిచయ వాక్యాలు విని "గ్లాడ్‌టు మీట్‌యూ" అంది రేఖ. అతను చిరునవ్వునవ్వి ఊరుకున్నాడు. ఇంతలోఅతను ఒక కవరు తీసి మీనాకి ఇవ్వబోయేడు. ఆమె తీసుకోలేదు. గిరుక్కున వెనుదిరిగింది. అతను రేఖచేతిలో పెట్టి వెళ్ళిపోయేడు. "సయోనారా......" అంటూ. ఆశ్చర్యంతో మీనాని కలుసుకోవాలని రెండడుగులు వేసింది. వెనక్కి తిరిగి తిరిగి చూసిన రేఖ అతని రూపం ఎక్కడో చూసినట్లనిపించింది. ఓఅదే. తను ఆనర్సు రెండవ సంవత్సరం చదువుతూండగా కాలేజీలో మేడమీద నిల్చునిచూస్తూంటే క్రిందని కారు దగ్గర మీనా, ఈవ్యక్తి నిలబడి ఉండడం జ్ఞాపకం వచ్చింది. అంతా అర్థమయింది రేఖకు. చేతిలో కవరుమీద 'మీనా' అన్న అక్షరాలు అందంగా దిద్ది వున్నాయి. మీనాకి ఇచ్చేసింది దాన్ని ఆమె వెంటనే ముక్కలు ముక్కలుగా చింపేసింది.

"అదేమిటి మీనా?"

"అంతే రేఖా! నీదగ్గర్నుండి నేర్చుకున్న పాఠం అది."

రేఖకేం అర్థం కాలేదు.

"మీరు సౌత్‌ఇండియన్స్. ఎంతనియమం నిష్ఠతో ఉంటారో నాకు తెలిసింది. ఇన్ని సంవత్సరాలుగా నిన్ను చూస్తున్నా ఎంతో చలాకీగా ఉండి బెస్టు స్టూడెంటువనిపించు కున్నావు. స్లోసైక్లింగ్‌లో ప్రైజు నీదే. మేధమేటిక్సు అసోసియేషన్ ప్రోగ్రాము అంతా నువ్వే అరేంజి చేసే దానివి. మేధమేటిక్సు హిస్టరీ అంతా సీరియల్ కథలాగా ప్రతి మీటింగులోనూ చెప్పే దానివి. లాన్‌లో కూర్చుని హిందీపాటలు పాడుతూ ఎంతో తన్మయం అవుతావు. కాని అంత వరకే. తరువాత ఏమిటా అని ఆలోచించవు."

శుభవార్త

మొండి వ్యాధులకు, కడుపునొప్పి, తలనొప్పి, చర్మవ్యాధులు, వంశ వ్యాధులకు ప్రత్యేక చికిత్స. నాడి పరీక్షతో వ్యాధిని నిర్ణయించుతురు. ప్రతినెల జిల్లా ముఖ్య కేంద్రాలలో మా నాడీ ప్రవీణులతో పర్యటన. ఏ జిల్లా తేది కొరకు వ్రాయుండి.

రాఘవాస్ ప్రొడక్ట్స్,
ఖైరతాబాద్, హైదరాబాద్-4 (H.O.)

—SWASTIK

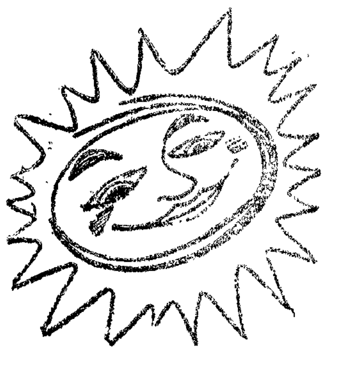

వేసవి
కాలములో
చర్మ
బాధలను పోంద గలుగుటకు

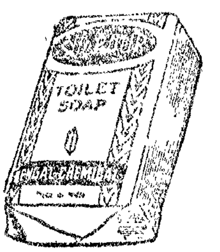

సల్ఫర్
టాయిలెట్ సోపు

మొటిమలు, చమట పొక్కులు, స్వల్పమైన యితర చర్మ బాధలను పోగొట్టి సుఖము నిచ్చును.

BENGAL CHEMICAL
CALCUTTA - BOMBAY

సయోనారా

చెప్పుకుపోతున్న విమానని "మరినువ్వే నేమిటిలాలోచించి పాడేది?" అనడిగింది రేఖ.

"అదికాదురేఖా. నీలో ఇన్ని టేలెంట్స్ ఉన్నా అన్నీ గుప్తంగా దాచుకున్నావు. మీ తలిదండ్రులు తెచ్చిన వ్యక్తిని వివాహ మాడటాన్ని. కాని నేను నాకు ఎంతో స్వతంత్రం ఉంది. కాని వాళ్ళంతటు నేను ఎన్నుకోవాలంటే కష్టమే మరి? సరి అయిన వ్యక్తి తారసపడేదాకా ఇలా ఫ్రెండ్స్‌ని నొప్పించ వలసి వస్తోంది. అంతే" మళ్ళ తిరుగుతున్న కన్నీటినిదాచుకో ప్రయత్నించింది విమానా. రేఖ తనరుమాలుతో తుడుస్తూ "నీలో ఇంత ఘర్షణ పడుతున్నావనుకోలేదు. నువ్వు అందంగా ఆనందంగా తిరుగుతూంటే నువ్వే జీవితంలో సుఖానికి సంతోషానికి ప్రతిరూప మను కున్నాను. జరిగినవి మర్చిపో. కాని నీమనస్తైర్యాన్ని నిజంగా మెచ్చుకో వలసిందే" అంది. మళ్ళీ లైబ్రరికి వెళ్ళి పుస్తకాలు తీసుకుని బస్టాండుకి వెళ్ళేరు.

"రేపు శలవయినా లైబ్రరీ తెరిచే ఉంటుంది. తప్పకుండా రా" అని విమానా అంటూంటే "ఓకే. సయోనారా....." అంటూ బస్సెక్కింది రేఖ.

రాత్రి భోజనా లయాక లాన్‌లో సోఫా టేబిలు వేయించుకుని కూర్చుంది రేఖ చదువుకుందామని. కాని మొదటు సాయంత్రం జరిగిన దాన్ని గురించే ఆలోచిస్తోంది. పెడస్టలు లాంపులోంచి వెలుతురు టేబిలు మీదికి ప్రసరిస్తోంది. గడ్డిపోచలు వింతకాంతితో మెరుస్తున్నాయి. చుట్టు ఉన్న మొక్కలు పువ్వులు అందంగా గాలికి ఇటూ అటూ ఊగుతున్నాయి. లాన్‌లో కూర్చుని చూస్తూంటే తను యిల్లు కూడ ఎంతో అందంగా కనబడింది రేఖకు. లైట్లు అన్నీ ఆర్పే ఉన్నాయి. అఖరిగదిలో తలుపు తెరచే వుంది. గాలికి కర్టెన్లు ఊగుతున్నాయి. ఆ గదిలో టేబిల్ లాంప్ వెలుగుతోంది. అంటే 'అన్నయ్య ఇంకా పడుకో లేదన్న మాట' అనుకుంది రేఖ. రెప్ప వాల్చకుండా తన లాంపు వైపు చూసింది రేఖ. అది తను ఉదయపూరు నుండి తెచ్చింది, పోయిన నెల. పిడాలా లేకుండా బోటింగు చేసు [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] నీళ్ళు [illegible]

తను. ఆ లేక్ పాలెస్ ఎంతో అందంగా ఉంది. వెన్నెలలో అది తాజమహలు లాగే మెరిసి పోతోంది. బోటులో కూర్చున్న తను "ఏ రాత్ ఏ చాందినీ ఫిర్ కహాఁ సున్‌జా దిల్‌కీ దాసతాం......" అని పాడింది. అందరూ తన్మయంగా విన్నారు. విమానని పాడమని బలవంతం చేసేరు. "జిందగీ కితనీ ఖూబ్ సూరత్ హై, అయియే ఆప్‌కీ జరూరత్ హై......" అని పాడుతూంటే అమె కళ్ళల్లో నీళ్ళు నిలచేయి. దాంట్లో ఎంత అర్థం వుందో ఇప్పుడు తెలుస్తోంది రేఖకు. కాని తనకి ఎవరు అవసరమో ఇప్పటికీ తెలియదు. ఆకాశంలో చంద్రుణ్ణి చూస్తూంటే తనకు కావలసిన వ్యక్తి అంత దూరంలో ఉన్నాడేమో అనుకుంది. మర్నాడు అందరూ షాపింగుకి వెళ్ళి పోయేరు. తను ఆలస్యంగా లేచింది. బజారులో వెళ్తూ ఉంటే మళ్ళీ నీటి ఒడ్డుకే వచ్చి చేరింది. సరే అని బోటు ఎక్కి ఆ లేక్ అంతా మరో మారు చుట్టి వచ్చింది, తను. ఆ పడవవాడు చెప్పేడు, "ఒకసారి ఈ నీళ్ళు త్రాగితే మళ్ళ వస్తారు" అని. బస్సు దగ్గరకి వచ్చి చూసే సరికి అందరూ క్రసామాను బుట్టలతో సహా కొని తెచ్చుకున్నారు. తను ఎంతో బాధపడింది. తన మీద తనకే కోపం వచ్చింది. "నీళ్ళు, బోటింగ్ అని పడి చచ్చేను. ఇప్పుడు ఇంటికి తీసుకు వెళ్ళ డానికి ఏమీ లేదు" అని వాపోయింది. మధ్యాహ్నం పెర్మిషను తీసుకుని విమానాతో బజారు కెళ్ళి క్రసామాను కొంది. ఎంతో బాగుంటుంది క్రసామాను మీద పెయింటింగ్ అక్కడ.. ఉదయపూరు దీనికి పెట్టింది పేరు. ఇంతలో ఈ పెడస్టలు లాంపు విమానా చేసిన ఎన్నికే అని గుర్తుకొచ్చింది. "పాపం విమానని తనెంత అపార్థం చేసుకుంది? మరి విమానా తనని ఏమంది ఇవాళ? తను పెద్దలు నిర్ణయించిన వ్యక్తినే వివాహ మాడుతుందిట. అపును ఎక్కడ ఢిల్లీ ఎక్కడ వైజాగ్? కాని తను మారలేదు ఏ విధంగా కూడా. మరి తలిదండ్రులు తెచ్చిన వ్యక్తి తన అభిరుచుల్ని గుర్తించక పోతే? తన టేలెంట్సు అన్నీ వ్యర్థమయి పోవూ? మరి దేని మీద ఆధార పడి ఇంతకాలం నిశ్చింతగా వుంది తను? తన [illegible] తలిదండ్రులు [illegible] [illegible] తను అనుభవించ

వివాహించె. తలిదండ్రులు చూపించిన ఒక వేళ తన జీవితం నరకం అయిపోతే? మరి అక్క, బావ గారూ, అన్నా, వదినా అందరూ సుఖంగా ఎలా ఉన్నారు? తలిదండ్రులు నిర్ణయించిన వేగా?" రేఖ మనసంతా భయంతో నిండి పోయింది. ఏమీ అంతు పట్టు లేదు.

"ఇంకా పడుకో లేదూ?" అంటున్న తల్లిని చూచి ఈ లోకంలోకి వచ్చింది సురేఖ. రాత్రి పన్నెండయింది. ఏమీ చదవ లేదనుకుంటూ వెళ్లి నిద్ర కుపక్రమించింది. "రేపు తప్పకుండా యూనివర్సిటీకి వెళ్లాల"ను కుంటి, "యూ మస్ట్ కమ్ టుమారో" అన్న మీనా మాటలు గుర్తు కొస్తుండగా.

"రాణీగారు ఇంకా లేవలేదూ? రేపటి నుండి ఆలస్యంగా లేవచ్చు కలలు కంటూ! కానీ, ఇవాళ మాత్రం వేగిరం లేవాలి" అని సుప్రభాతం పలికింది సరళ. కళ్ళు తెరచి చూచే సరికి తలంటు పోసుకుని కాఫీ త్రాగుతూ నవ్వుతున్న వదిన మొహం కన బడింది రేఖకు. "నువ్వు కనబడితే అది సుప్రభాతం కాక నరేముతుంది?" అంటూ లేచింది.

"వేగిరం తలంటు కో నే" అంటున్న తల్లిని చూసి "ఇవాళ లైబ్రరీలో చదువు కోవాలి. రేపు పోసుకుంటాను" అంది రేఖ.

"ఇవాళ ఇల్లు కదలడానికి వీల్లేదు." అంది తల్లి.

ఆశ్చర్య పోతూ తలంటుకుని కొత్త చీర కట్టుకుంది రేఖ.

కాఫీ తాగుతూ పేపరు చూడసాగింది. ఇంతలో కారు హారన్ వినపడింది. కిటికీ దగ్గర కెళ్ళి చూసింది. ఎవరో ఇద్దరు వ్యక్తులూ, వాళ్ళ వెనక ఇద్దరాడ వాళ్ళూ వాళ్లని సాదరంగా ఆహ్వానిస్తున్న అన్నయ్య కనబడ్డారు. అప్పుడు తెలిసింది తనను వాళ్ళు చూడడానికి వచ్చేరని. కాఫీలు, స్వీట్సూ అందరికీ ఇచ్చింది. అతని వైపు చూసింది ఒకసారి. గుండె గుబేలు మంది. ఎంత తీక్షణంగా ఉన్నాయా చూపులు! వాళ్ళు వెళ్లిపోయేక 'అబ్బాయి లక్షణంగా ఉన్నాడని' మురిసి పోయేరు అమ్మా నాన్నా. సాయంత్రం వెళ్ళి నాన్నగారు కలుసుకుని వాళ్ళ అంగీకార వార్త ఇంట్లో అందరికీ చెప్పేరు. ఇదొక శుభ దీపావళిలా ఉంది అందరికీ. కాని ఈ నరకచతుర్దశి తన పాలిట నరకం లేదుకదా అని భయపడింది రేఖ. రేఖ మనసు మూగ బోయింది. "ఎక్కడో నా ఫారిన్ రిటర్న్‌డ్ వ్యక్తి? చంద్రుడంత దూరంగా ఉన్నాడను కున్నానే? కాని ఇక్కడే, ఇండియాలో కాదు కాదు ఢిల్లీలోనే ఉద్భవించే దేమిటి? మరి స్మార్ట్‌గా ఫారిన్ స్టైలులో మాట్లాడే మనిషి కాదు...." కొంచెం ఆశా మరి కొంచెం నిరాశాతో ఆలోచిస్తోంది రేఖ.

*   *   *

"అమ్మగారి పని కుదిరింది. ఫారిన్ రిటర్న్‌డ్ వ్యక్తి, రిఫ్రిజిరేటరు, కారూ గల వ్యక్తినే కావాలన్నారు తమరు! మరి దీనికి ఎలా ఒప్పుకున్నా వమ్మా?" అని సరళ ఎగతాళి చేస్తుంటే కళ్ళల్లో నీళ్ళు నిలిచేయి రేఖకి. అవును. తను ఈ సంబంధానికి ఎలా ఒప్పుకుంది. కాని మరి ఎలా వద్దన గలదు? ఏం లోపం ఉందని? అలా అని ఇంకెవరినైనా చేసుకోవాలనిలేదు. అంటే తనలోనే, తన ఆలోచనల్లోనే లోపం ఉందా? అయితే తన ఆశలకు "నమోనారా.." చెప్పాల్సిందేనా? ఏమీ తేల్చుకోలేక పోయింది.

మర్నాటి రాత్రి దీపాలు వెలిగిస్తూ పెద్ద ప్రమిదలో ఒత్తులు వేసి వెలిగించి వాటిని చూసింది భక్తితో. అవును. రెండు వత్తులూ ఒకటిగా వెలిగితే రెండింటి బాటలూ ఒకటే అవుతాయి. ఇదే తన సమస్యకు పరిష్కారం. భక్తితో కళ్ళు మూసుకుంది సురేఖ. కారు హారన్ విని త్రుళ్ళి పడింది. ఎవరూ? వాళ్ళే వస్తున్నారు! దీపాల మధ్యలో పట్టు చీరలో మెరుస్తూ నిల్చున్న రేఖ మోహన్‌కి అప్సరసలాగే కనబడింది. ఒక శుభ వార్త ఎలా చెప్పాలా అని ఆలోచిస్తున్నాడు. ఇంతలో "మా అన్నయ్యకి నెక్స్ట్ జర్మనీలో పి.హెచ్‌డి. చెయ్యడానికి స్కాలర్‌షిప్పు వచ్చింది. ఫేమిలీతో సహా వెళ్ళి పోతాట్ట!" అని గర్వంగా చెబుతున్న శైల వైపు ఆశ్చర్యంగా చూస్తుంటే, దీపంలో పడబోయిన పమిటను పట్టుకున్నాడు మోహన్. గాభరాగా వెనుదిరిగిన రేఖకు నవ్వుతున్న మోహన్ కనిపించాడు. ఆ కళ్లల్లో తన ప్రతిబింబం కనబడగానే "భగవాన్, నా కలలన్నీ నిజమయాయి!!!" అని జ్యోతికి అంజలి ఘటించింది సురేఖ

●